ఏసోబు హృదయం

బ్రిడ్జి యింకా కోసెడు దూరం ఉందనగానే లారీ ఆపాడు ఏసోబు. పైరు వచ్చే పచ్చని గాలిని గుండె నిండా నింపుకున్నాడు. ఆ గాలి ఆ ప్రాంతాల్లోనే ఉండే పుల్లి శరీరం దాటి వస్తుందని ఏసోబు నమ్మకం. ఆ రుచి అతనికి అలవాటయిన జుత్తు. ఆరు రోజుల నుంచి యిక్కడికి వచ్చి వాలిపోవాలని విలవిలలాడిపోయాడు. అహమ్మదాబాదు ఆఘమేఘాల మీద చేరాక మామూలుగా తీసుకొనే ఒక రోజు విశ్రాంతి కూడా తీసుకోలేదు. పుల్లికి దూరంగా గడిపే క్షణాలన్నీ జీవితంలో వృధా అయిపోయినట్టే లెక్క ఏసోబుకి. పుల్లి అతని సర్వస్వం. అతని మంచి చెడ్డలన్నీ పుల్లికి బాగా తెలుసు. మరో అయిదారు నిముషాల్లో పుల్లి సమక్షంలో ఉంటాడు తను. మనస్సు ఆతృతతో ఉరకలు వేస్తోంది. రేడియేటర్‌లో నీళ్ళు పోసి వేడి చల్లార్చి లారీతో ముందుకి దూకేశాడు ఏసోబు.

*****

బ్రిడ్జికి అటుపక్కగా కాలువ వెనక ఉన్న గన్నేరు చెట్ల చాటునుంచి ఏసోబుని, అతని లారీని గమనించింది పుల్లి. ఇంకా మాలకొండయ్య చేతులు నడుం చుట్టూ ఉండనే ఉన్నాయి. ఆవిర్లు వదిలే యింజనులాగ బుసలు కొడుతూ, దెబ్బతిన్న ఖడ్గ మృగంలాగా చెట్ల మధ్య యిసికలో పడుకొని ఉన్నాడు కొండయ్య. అహమ్మదాబాదులో మరో రోజయినా ఉండకుండా పరుగున ఏసోబు వస్తాడని తనకి తెలుసు. రాత్రికి రాత్రి లారీ సరుకు వదిలేసి "పుల్లీ! నువ్వు లేనిదే బతకలేనే! ఆ విషయం చెప్పడానికే వచ్చానే" అని వచ్చి పొకలో వాలిపోయినా వాలిపోతాడు. అందుకని ఎప్పుడు మాలకొండయ్య కలిసినా కలవ

పక్కన ఈ గన్నేరు చెట్ల గుబురు నయం. అక్కడికి ఏసోబు లారీ గుర్తు తెలుస్తుంది. అక్కడికి వచ్చేసరికి లారీ వేడెక్కుతుంది. మనిషిలాగే దాన్ని చల్లార్చి యింటికి దూకేస్తాడు.

విసుక్కొంది పుల్లి. అప్పుడే కొంపలు మునిగిపోయినట్లు దిగులుపడిపోయాడు ఏసోబు. ఈ ఆరు రోజులు స్వర్గం అనుభవించింది. మాలకొండయ్య దూది ఏకుతాడు. చాలాకాలం లాహోరులో ఉండి మంచి ఒడుపు నేర్చుకున్నాడు. చెయ్యి వాటం ఉంది. ఎప్పుడూ అటోయిటో తేల్చేసే మనిషి. మొదట పట్నంలోనే మసీదు పక్కన ఓ చిన్న కొట్టంలో ఉండేవాడు.

కాని పుల్లి రుచి మరిగాక యిక్కడికి మారాడు. పొరపాటు. పుల్లే అతన్ని ఈ వూరుకి మార్చింది. ఏసోబు ఎప్పుడు రూటుమీద వెళ్తాడో పుల్లికి గుర్తే. మాలకొండయ్యకి కబురు వెళ్తుంది. అప్పటిదాకా దూది ఏకి గోనెబస్తా మీద పరుచుకొని గన్నేరు చెట్ల మధ్య విశ్రమిస్తాడు. ఏసోబు లారీ బ్రిడ్జి దాటగానే మాలకొండయ్య చేతుల్లో వాలిపోతుంది పుల్లి.

ఇప్పుడు ఇంక ఏసోబు దిగబడ్డాడు. మరి నాలుగయిదు రోజజులు ఆ వానపాముతో బతుకు. "పుల్లీ పలుదోము పుల్లకావాలి".

"పుల్లీ తలకి నూనె"

"పుల్లీ చెయ్యికి దెబ్బ తగిలింది. అంబలి నోటి కందియ్యవే"

"పుల్లీ నీ వొళ్ళో తలెట్టి పడుకోవాలనుందే"

ఏసోబు చేసే గోముకి చిరాకెత్తిపోతుంది పుల్లికి. మగాడు మగాడుగా ఉండాలి. పొగరుగా ఉండాలి. ముచ్చటకయినా ఎప్పుడూ పుల్లిని చాచి లెంపకాయ కొట్టలేదు ఏసోబు. అలాంటి ఆలోచనంటేనే అతనికి స్పృహ తప్పుతుంది.

విసుక్కుంటూ పుల్లి లేచింది.

ఏసోబు ఆనందంగా బొమ్మిడాయల మూట పట్టుకొని చేరేవేళకి, గజ్జెల గుర్రంలా ఝణ ఝణమంటూ వెనకనే గుడిసెలో ప్రవేశించింది పుల్లి. పుల్లి చందమామలాగ కనిపించింది ఏసోబుకి. తడిసి చెమటలు కారుతున్న ఆ నుదుటిని చూసి "ఎంత శ్రమపడి పనిచేస్తోందో నా కోసం. నన్ను సుఖపెట్టడం కోసం దానికీ కష్టాలు" అనుకొన్నాడు. నలిగిన చీరచూసి అంచు సరిచేసి "ఈ పాచిపని చెయ్యొద్దంటే వినదు. నా సంపాదనతో పుల్లిని నెత్తిమీదెట్టుకొని పూజించనూ. అది యిలా నలిగిపోతే చూడలేను" అని కన్నీళ్ళెట్టుకున్నాడు.

పుల్లి అతని చేతిలో చీరెని విడిపించుకొంది. బొమ్మిడాయలు మూట అందుకొంది. దాహం గొంతు పీకేస్తోంది. కుండ మూతతీసి చెంబుతో నీళ్ళు ముంచింది. వెనకనుంచే వచ్చి చీరకీ, జాకెట్టుకీ మధ్య వీపుమీద ముద్దెట్టుకున్నాడు. గన్నేరు ఆకులు నలిగిన వాసన, మట్టి పెదాలకి తగిలాయి. ఏసోబుకి వొళ్ళు ఝల్లుమంది. పుల్లికి మెడమీద చెమటలు పోశాయి. అదేచోట గంటకిందట మాలకొండయ్య పళ్ళు నాటేలా కొరికాడు.

పుల్లి వొళ్ళు ఝల్లుమంది. ఆమె పులకరింతకి మురిసిపోయాడు ఏసోబు.

"త్వరగా అన్నం ఎట్టవే – నీచేతుల్తో వడ్డించుకు తినాలని ఆకలిని పొద్దుట్నుంచీ మిగుల్చుకు వచ్చాను" అన్నాడు గారాబంగా.

"జంక్షన్ దగ్గర యింత ఎంగిలి పడలేక పోయావా? రాగానే ఆకలంటావు. అన్నిటికీ తొందరే, వొడులు" అంది పుల్లి. అదేదో వలపు ఝళిపింపులాగ కిచకిచ నవ్వాడు ఏసోబు.

తన జీవితంలో గొప్ప అదృష్టాల్లో ఒకటి పుల్లి తన పెళ్ళాం కావడం అనుకొంటూ, చొక్కా తీసి స్నానానికి సిద్ధమయ్యాడు ఏసోబు.

*****

ఈ భూమ్మీద పడ్డ అయిదారు నెలలదాకా ఏసోబు బతుకుతాడో చస్తాడో తేల్చుకోలేక పోయింది వాళ్ళమ్మ నూకాలు. ఎముకలన్నీ పోగుపోసినట్టు ఉండేవాడు. వాటి మధ్య ఎక్కడో గుహల్లో వెలిగించే దీపాల్లాగ రెండు పెద్ద కళ్ళు. జబ్బేమిటో తెలీదు. పక్షిదోషం పట్టినవాడిలాగ ఉండేవాడు. రోజుకి 24 గంటల్లో ఏ నాలుగు గంటలో తప్ప 20 గంటలు ఏడుస్తూండేవాడు. ఆ ఏడుపు మూలుగులాగ ఆ మూవీలుగుకీ ఓపిక లేనట్టు కనిపించేవాడు. పనిచేసుకోడానికి వెళ్ళి తిరిగొచ్చాక వాడు యింకా బతికి ఉన్నాడనడానికి మూలుగు ఒక్కటే గుర్తుగా తెలిసేది. ఎప్పుడయినా మూలుగు వినిపించకపోతే, కళ్ళు సగం విడి ఉన్నా నిద్రపోయేవాడిని చూసి ఊపిరి ఉందో పోయిందో తేల్చుకోలేక ముక్కు ముందు వేలుపెట్టి చూసేది నూకాలు. బతికి బట్టకడితే తను నౌకరీ చేస్తున్న యింటి యజమాని పేరు 'దొరస్వామి' అని పెట్టాలనుకొంది. కాని పేరు పెట్టేదాకా ఉంటాడా ఊడుతాడా అన్నది ఆమెకి సందేహంగానే ఉండేది. ఇలా ఉండగా సందువాలులో ఉన్న చర్చికి దానియేలు అనే ఫాదర్ వచ్చి ఏసోబు సంగతి విని స్వయంగా పాకకి వచ్చి వాడిని ఆశీర్వదించాడు. "ప్రభువు ఆశీర్వాదం ఉంటుంది. వాడు తినేవన్నీ పెట్టేయ్. బ్రతికితే ప్రభువు పేరు పెట్టుకో" అనేసి వెళ్ళిపోయాడు! ఆ తర్వాత యింకేమీ ఆలోచించలేదు నూకాలు. రొయ్యల పులుసు దగ్గర్నుంచీ, ఉల్లిపాయ యిగురుదాకా చేసినవన్నీ పెట్టేసేది. విచిత్రంగా ఎముకలు పూడుకున్నాయి. శరీరం ఆకారం తేలింది. కళ్ళు గుహల్లో దీపాల్లా కాకుండా వాటిలో జీవం కనిపించింది. రెండు మూడు నెలల్లో ఏసోబు గుండులాగ తయారయాడు. శరీరం ఊబగా పెరిగిపోయింది. నూకాలు అన్నం తినిపిస్తూంటేనే సగంలోనే కూర్చుని నిద్రపోయేవాడు. మళ్ళీ తట్టిలేపి ముద్ద నోటికందిస్తే కళ్ళు మూసుకునే నోరిప్పేవాడు. తన అవసరాలన్నీ తన నోటిదగ్గరికి, తన కాళ్ళ దగ్గరికీ తెచ్చే గొప్ప వ్యక్తిగా తల్లి ఏసోబు జీవితంలో మిగిలిపోయింది. నిస్సహాయుడైన ఆ కొడుకుని ఆదుకొనే అవసరం ఆ తల్లి గుర్తిస్తే, తన నిస్సహాయతని, దానికి తప్పనిసరిగా దొరికే సమాధానాన్ని ఏసోబు గుర్తించాడు. తన తల్లి కల్పవల్లి. తనకి కావలసినవన్నీ ఆమె చూసి పెడుతుంది. అంతేకాదు. తనకేం కావాలో తెలుసు. ఆమె అన్నం పెడితే అది ఆకలి వేసే సమయం అని గుర్తుపడతాడు ఏసోబు.

'స్నానం చెయ్యాలి' అని తల్లి పిలిస్తే అప్పటికే వేళయిందనుకొంటాడు. స్నానం చెయ్యమనడం ఆమె మరిచిపోతే ఆ రోజు తను స్నానం చెయ్యకూడదని అమ్మ అనుకొని ఉంటుంది, లేకపోతే ఎందుకు పిలవదు? వంద పనుల్లో ఉంటూ ఆ విషయం తనకి ప్రత్యేకంగా ఎందుకు చెప్పాలి అనుకుంటాడు. చాలా అందకత్తె. కొప్పున బంతిపూలు ముడుచుకొని అమ్మ పనిలోకి వెళ్తే బతకమ్మ విగ్రహంలాగ ఏండుగా కనిపించడం చూసి మురిసి పోయాడు.

పెద్దయిన కొద్దీ ఏసోబు శరీరం అలా వయస్సుకీ మించి పెరుగుతూనే వచ్చింది. చదువు ప్రసక్తి అమ్మ తీసుకురాలేదు. అతనికీ చదవాలని తెలీదు. తొమ్మిదేళ్ళుండగానే ఒక లారీ కంపెనీలో క్లీనర్‌గా పెట్టింది. పని పూర్తయి అమ్మకోసం అక్కడే కాచుకుని ఉండేవాడు. సాయంకాలం పని నుంచి వస్తూ కొడుకుని తీసుకుని యింటికి పోయేది. అమ్మలేకపోతే తన బతుకు ఏమయిపోతుంది? ఆ ఆలోచనకే వణికిపోయేవాడు.

"నువ్వు చచ్చిపోతే నేనూ చచ్చిపోతాను" అని ఓసారి అమ్మతో చెప్పి బావురుమని ఏడ్చాడు. మర్నాడే ఆరునెలలకి నూకాలు చచ్చిపోయింది. ఏసోబుకి అప్పుడే టైఫాయిడ్ వచ్చి రెండు నెలలు మంచం పట్టాడు. మళ్ళీ చిన్నతనంలో ఎముకల గూడులాగే అయిపోయాడు. ఏసోబు అక్క దానమ్మ తన యింటికి తీసుకుపోయి వాడిని కంటికి రెప్పలాగ చూసుకుంది: ఆ రెండు నెలలూ వాడి నోరుతెరిచి బార్లీ నీళ్ళు తాగించడం దగ్గర్నుంచి తడిగుడ్డతో వొళ్ళంతా తుడవడం అంతా దానమ్మే స్వయంగా చేసింది. టైఫాయిడ్ నుంచి కోలుకున్నాక మళ్ళీ మూడు నెలల్లో కొత్తరక్తం పట్టి పులిలా తయారయాడు. దానమ్మ ఏసోబుకి దేవతా మూర్తిలాగ కనిపించింది. దానమ్మ ఏసోబుకి దేవతా మూర్తిలాగ కనిపించింది. దానమ్మ నిండుగా పుష్టిగా అయిదున్నరడుగుల మనిషి. రోడ్డు మీద నడుస్తూంటే శరీరం వూగుతుంటే పువ్వుల రథం కదిలి వస్తున్నట్లుగా ఉండే అక్కని చూసి గర్వపడేవాడు. తన మంచిచెడ్డలు ఆమెకు క్షుణ్ణంగా తెలుసు.

తమ్ముడికి ఆమె పరపతిని ఉపయోగించి లారీ డ్రైవింగ్ నేర్పించింది దానమ్మ. కష్టపడి లారీ డ్రైవింగ్ నేర్చుకున్నాడు. స్టీరింగు ముందు కూర్చున్నప్పుడు భయంతో పిల్లిలాగా వణికిపోతున్నాడని విని అక్క స్వయంగా అతని పక్కన కూర్చుని ధైర్యం చెప్పింది. డ్రైవింగ్ ఎలా చెయ్యాలో అప్పారావు నేర్పాడు. పట్టుదలగా ఎలా కూర్చోవాలో అక్క నేర్పింది. అక్క తన పక్కన ఉంటే లారీ చిన్న తోపుడు బండిలాగ అనిపించింది ఏసోబుకి. డ్రైవింగ్ పూర్తిగా అలవాటయాక రెండు మూడు ట్రిప్పులకి అక్క కూడా తనతో వచ్చింది. రోడ్డున మేకపిల్ల అడ్డం పడితే ఎలా తప్పించాలో తెలియనప్పుడు అక్కని మనస్సులోకి తెచ్చుకుంటే ఎక్కడలేని ధైర్యమూ వచ్చేది. తను యివాళ మనిషిగా నిలబడడానికి తన అక్కే కారణమని పదేపదే అనుకునేవాడు. అటువంటి సమర్థురాలి తమ్ముడిగా పుట్టినందుకు గర్వపడేవాడు. ఆమె లేకపోతే తన బతుకు ఏమయిపోతుందా అని వాపోయావాడు.

"నువ్వు లేకపోతే లారీకింద తలపెట్టి చచ్చిపోతానక్కా" అనేవాడు ఉల్లిపాయ కొరుక్కుని అన్నం తింటూ.

"ఛీ నోర్ముయ్యిరా పిచ్చి వెధవా" అని అక్క బుజ్జగించేది. తమ్ముడు మరీ వానపాములా తననే చుట్టుకుపోయి బతుకుతున్నాడని అర్థమయి మల్లికిచ్చి పెళ్ళి చేసింది. మల్లి ఉల్లిపొరలాంటి చీరెలు కడుతుంది. మల్లి పువ్వులాగ ఉంటుంది. ఎఱ్ఱటి బొట్టు పెడుతుంది. జబ్బలపైదాకా జాకెట్టు వేస్తుంది. వాళ్ళ నాన్న మద్రాసు లారీ సర్వీసులో పనిచేసేవాడు. కనుక పట్నం అలవాట్లు చాలా మల్లికొచ్చాయి. మల్లి వచ్చాక ఏసోబు జీవితం మూడు పువ్వులూ ఆరుకాయలు అయింది. తన తమ్ముడిని ఎలా చూసుకోవాలో దానమ్మ మల్లికి నూరిపోసింది. మల్లి అంతా విని ఆకలింపుకి తెచ్చుకుంది. ఏసోబు ఆమె సౌందర్యానికి తలమునకలయి పోయాడు. ఆమె రోజు వేసే తాంబూలానికి ఎఱ్ఱ పడిన పెదవులు చూసి మత్తెక్కి పోయాడు. జాకెట్టు పికిలిపోయేలాగ మద్రాసీ ధోరణిలో ఉన్న వక్షోజాల మీద తల పెట్టుకు నిద్రపోతూ తనంతటి అదృష్టవంతుడు లేడనుకునేవాడు ఏసోబు. డ్యూటీలో ఎప్పుడెప్పుడు ఏవేం చెయ్యాలో, అలవాట్లు ఎలా ఎంచుకోవాలో పసివాడికి చెప్పినట్టు బోధపరిచేది మల్లి. ఏసోబుకి మెల్లగా పొగాకు నమలడం నేర్పింది.

మొదట వేసుకున్నప్పుడు వాంతి అయి తల తిరిగింది. తనకి సాధ్యం కాని అంత ఘాటయిన పొగాకు నవలగలిగినందుకు భార్యని చూసి పొంగిపోయాడు ఏసోబు. అతనికి కూటు చేసి పెట్టింది. పంజాబీ కుర్మా చేసి పెట్టింది. ఆ రోజుల్లో ఏసోబు మరో పది పౌన్లు పెరిగాడు. బొద్దుగా మళయాళీ మనిషిలాగ మీసాలు పెంచడం నేర్పింద మల్లి. ఆ మీసాల్ని నూనెరాసి తనే స్వయంగా దువ్వేది. కాకీ యూనిఫారం కుట్టించి పూలరంగడిలాగ ఏసోబుని తయారు చేయించింది. షర్టు మీద పిల్లి బొమ్మలూ, పువ్వులూ కుట్ట మిగతా డ్రైవర్లు తనంటే ఈర్ష్యడేటట్లే చేసింద. మరో కొత్త లోకంలో విహరిస్తున్న ఆనందం అనుభవించాడు ఏసోబు. తను ఆనందంగా ఆరోగ్యంగా ఉండడానికి దేవుడు ప్రసాదించిన అపూర్వమయిన వరం తన మల్లి అనుకొనేవాడు. మల్లి లేకపోతే నలుగురి డ్రైవర్లు లాగే తనూ నూనె ఓడుతూ జిడ్డుమొహంతో ఉండేవాడు.

"మల్లీ నన్ను వదిలి వెళ్ళకు. నువ్వు లేనిదే నేను బతకలేనే" అని ఆమె గుండెల మీద తలపెట్టుకుని ఆమె చెవిలో చెప్పేవాడు. ప్రేమ ఎక్కువయి ఆమె ఒడిలో తల పెట్టుకు ఏడ్చేసేవాడు. మల్లి నవ్వి ఏసోబుని గారంగా ఓదార్చేది. ఆరోజుల్లోనే ఒకసారి బొంబాయి ట్రిప్పు వెళ్ళి వచ్చేసరికి మద్రాసు నుంచి బంగాళదుంపలు వేసుకొచ్చిన లారీ డ్రైవరు ఆర్ముగంతో లేచిపోయింది. ఆర్ముగానికి ఏసోబులాగ బొద్దు మీసాలుంటాయి. ఆర్ముగం ఏసోబులాగ 250 పౌనులు ఉంటాడు. ఆర్ముగం ఏసోబులాగ డ్రైవరు. అయితే ఏసోబు ప్రేమతో ఏడుస్తాడు. ఆర్ముగం ప్రేమ రెచ్చినప్పుడల్లా ఏడిపిస్తాడు.

మల్లి దూరమయాక ఏసోబుకి నడుం విరిపోయినట్టయిపోయింది. మిన్ను విరిగి

మీదపడ్డట్టు కృంగిపోయాడు. అప్పటికి అక్క కూడా చచ్చిపోయింది. అదిగో, ఆ రోజుల్లోనే మందు తాగడం ఏసోబు అలవాటు చేసుకున్నాడు. జీవితమంతా శూన్యమయిపోయింది. రూట్లు తిరగడం మానేశాడు. పాకకి అద్దె కట్టడానికి డబ్బు కరువైపోయింది. తనకింకెవరు దిక్కు. తను ఎవరికోసం బతకాలి. ఒక రోజు నిజంగా ఆత్మహత్య చేసుకుందామని రైలుకట్ట దగ్గరికి వెళ్ళాడు. కాని తన దగ్గర క్లీనర్‌గా పనిచేసే జోగులు తల్లి ముంతమ్మ అతన్ని చూసి ఆపి యింటికి తీసుకొచ్చి గంజి తాగించింది. నాలుగయిదు వారాలకి మనిషిని చేసి పుల్లిని తెచ్చి కట్టబెట్టింది.

పెళ్ళినాటికి పుల్లి చీకేసిన మామిడి టెంకలాగ ఉండేది. బుగ్గల్లో నిగనిగ ఉండేది కాదు. కాని ఎక్కడో దాని నవ్వులో అందం, సొట్టపడిన బుగ్గల్లో అందం. దాని తెలివి తేటలు అమోఘం. పెళ్ళయిన మూడోనాటికే ఏసోబు కష్టాలన్నీ అర్థం చేసుకుంది. మందు మానివేస్తే మనిషి మరీ జావయిపోతాడని గ్రహించి డోసుని అదుపులో పెట్టించింది. మధ్య మధ్య తూ ఓ గ్లాసు లాగేసేది. సుష్టుగా రొయ్యలూ, జెల్లలూ కూరచేసి పెట్టింది. పాత షాహుకారు దగ్గరే లారీ యిప్పించింది. ఏసోబు నెల తిరక్కుండానే మనిషయిపోయాడు. ఎండిపోయిన చెట్టు మళ్ళీ వేళ్ళుతన్ని చిగిర్చినట్లు ఏసోబు యింకా నిగనిగలాడుతూ తయారయిపోయాడు. మొక్కల్ని పెంచే తోటమాలి చచ్చిపోయిందన్న మొక్క బతికి పుంజుకుంటే వచ్చే కళలాంటిదేదో పుల్లి ముఖంలో వచ్చింది. పుల్లి సహజంగా అందకత్తెనన్న విషయం అప్పుడు చూపరులకీ ఏసోబుకీ తెలిసొచ్చింది. పుల్లి తెలివైనది. చాకచక్యం గలది. పనిమంతురాలు. పుల్లి నిజంగా అందమైనది. ఢక్కామొక్కీలు తిన్నది. కమ్మెచ్చు తీర్చినట్లు ఏసోబుని నాలుగు నెలల్లో తీర్చిదిద్దేసి దువ్విన కోడిపుంజులాగ తయారు చేసింది. పుల్లి మళ్ళీ తనకి జీవితం యిచ్చిందని ఏసోబుకి తెలుసు. ఆమెని చూసినప్పుడల్లా కృతజ్ఞత గర్వంతో అతని హృదయం నిండిపోతుంది. ఆరోజుల్లో పుల్లికి అతని ఆశ్రయం అయాడన్న విషయం ఏసోబుకి తెలియదు. అక్కరలేదు. కాని పుల్లి మరో నెలరోజులు ఆలస్యంగా తన జీవితంలో ప్రవేశిస్తే తను ఏమయిపోయేవాడు?

పుల్లి అతనికి వ్యాపారంలో కిటుకులన్నీ నేర్పింది. తక్కువగా మాట్లాడడం వల్ల ఎక్కువ లాభం ఉందని, లారీ యజమానులతో సఖ్యంగా ఉండడం వల్ల గిరాకీ పెరిగే అవకాశం ఉందని దూరాభారమయినా నాలుగు రూపాయలు ఎక్కువగా సంపాదించడానికి వెళ్ళక తప్పదనీ ఇలాంటి బతకనేర్చిన విషయాలు ఏసోబుకి వంటబట్టించింది. పుల్లిని వదిలిపోవడం ఏసోబుకి యిష్టంలేదు. కాని పుల్లిని సంతోషపెట్టడానికి పుల్లి చెప్పిన పద్ధతులు పాటించాడు. తద్వారా తప్పనిసరిగా పుల్లికి దూరంగా ఉండక తప్పలేదు. ఆదాయం పెరిగింది. ఏసోబు సందంతా పుల్లి శరీరం మీద దిగేశాడు. కంటె, బేసరి, చెవి లోలకులు చేయించుకుంది. ఆమెని ఆనంద పెట్టగలిగినందుకు సంబరపడిపోయాడు ఏసోబు.

ఏసోబుకి దూరంగా ఉంటూ పుల్లిని ఆనందపరిచే రోజుల్లోనే దూరంగా ఉన్న

క్షణాన మాలకొండయ్యతో ఆనందంగా ఉండడం పుల్లి అలవాటు చేసుకొంది. డ్యూటీలు ఎక్కువగా చేసి ఏసోబు సంపాదించిన డబ్బుతో ఎరుపు, పచ్చరాళ్ళు పొదిగిన ఉంగరం చేయించి పెట్టింది మాలకొండయ్యకి. పుల్లి జీవితం టాప్‌గేరులో ఉన్న లారీలాగ నడుస్తోంది. కాని తనతో కలిసి ఉన్న రోజుల్లో ఏసోబు ప్రతీ విషయానికి తనమీద ఆధారపడిపోవడం ప్రతీ క్షణం తనని చుట్టుకుపోవడం పుల్లి భరించలేకపోయింది.

ఒకసారి ట్రిప్పు పూర్తిచేసుకుని బ్రిడ్జి దగ్గర లారీ దిగడాన్ని పరాకుగా పుల్లి గమనించలేదు. ఏసోబు తెల్లవారుఝామున మొహం కడుక్కొని కాలవలోకి దిగినప్పుడు దూరంగా గన్నేరు దుబ్బుల వెనక కదిలిన శరీరాన్ని గమనించాడు. క్రమంగా ఆ శరీరం లేపడం ఆమె పుల్లి కావడం గుర్తు పట్టాడు ఏసోబు. అతని ముఖం చాటంత అయింది. "పుల్లీ" అని గావుకేక పెట్టేశాడు. పుల్లి తుళ్ళి పడింది. ఒక్కసారి ఆమెకి వొళ్ళంతా నీరయిపోయింది. చెట్లచాటున ఉన్న చింతమొద్దు అక్కడికక్కడ శిలా ప్రతి అయిపోయింది. మాలకొండయ్య కదలలేదు. పాలిపోయిన ముఖంతో ఏసోబుని గమనించింది పుల్లి.

తనని చూసి మాటయినా మాట్లాడక ఎందుకు పారిపోయింది? ఏసోబుకి అర్థం కాలేదు. అంత పొద్దుటే ఎందుకు కాలువ ఒడ్డుకు వచ్చింది. ఆలోచన పోలేదు. ముఖంలో ఎందుకు భయం? అసలు మనస్సు అంతవరకు గుర్తుపట్టనే లేదు. కాని పొద్దుటే పుల్లి కనిపించడం శుభశకునం. ఆనందంగానే యింటికి వచ్చాడు. కాని అంతే ఆనందంగా పుల్లి అతని ఎదుట పడలేకపోయింది. ఏసోబు శరీరం దిట్టంగా, విగ్రహం గంభీరంగా ఉంటుందన్న విషయం ఆమెకి అప్పుడర్థమయింది. మళ్లి తిప్పి మలిపెట్టిన మీసాలు తనని హెచ్చరించినట్లనిపించాయి. మందుకి అలవాటు పడ్డ ఆ కళ్ళని చూసినప్పుడు తన శరీరంలోని రక్తం నీరయిపోయింది. ఏసోబు భారీ విగ్రహంలో పిల్లి గుండెకాయ అన్న విషయం తన 'అవినీతి' మరిపించింది. ఆనందంగా పుల్లీ అని కావలించుకున్నాడు. ఆకులాగ అతని కౌగిట్లో వణికింది పుల్లి. మాలకొండయ్యని నిజంగా చూశాడేమో? చూసి మాట్లాడడేం? మనస్సులో పెట్టుకొని రాత్రి వెళ్ళి అతన్ని నరుకుతాడా? తన గుండెల్లో పొడుస్తాడా?

ఆరు రోజుల తర్వాత వచ్చిన ఆనందంతో వొళ్ళు మరిచిపోయాడు ఏసోబు. ఓ మంచుముద్ద అతని కౌగిట్లో మిగిలింది. అతని చిరునవ్వు, కల్మషం లేని అతని ముఖం ఆమెని మరింత భయపెట్టింది. అతని శరీరంలో ఊహకి అందని శక్తి ఉందని అతనికి తెలీదు. దాన్ని రెచ్చగొట్టడానికి పొద్దున సంఘటన చాలదా? భయంతో సాయంకాలానికి జ్వరం వచ్చింది పుల్లికి. అనుకోకుండా తెల్లారే సరికి కొత్త ట్రిప్పు కుదిరింది ఏసోబుకి. వెళ్ళమని పోరి, ప్రాధేయపడి ఏడ్చి పంపించేంది పుల్లి. 'రెండు రోజుల పని. వెంటనే వచ్చేస్తానని' లారీ ఎక్కాడు. ప్రతిసారీ నాలుగు రోజుల తర్వాత కాని కొత్త ట్రిప్పు వేసుకోడు. ఈసారి ఒక్క రోజులోనే బండి ఎక్కాడు. యింట్లో ఉండిపోవాలి అనుకున్నాడు ఏసోబు. పని పూర్తి చేసుకొని ఆ రాత్రికే యింటికి చేరాలని బయలుదేరాడు. అర్థరాత్రి తలుపుకొట్టి పుల్లిని

ఆశ్చర్యంలో ముంచెత్తాలనుకున్నాడు. బ్రిడ్జి మీద చీకటిగా ఉంది. హెడ్‌లైట్ల మీద రాళ్ళు వేసి కొట్టారు ఏసోబుకి భయం వేసింది.

"ఏయ్! ఎవరదీ!" అని అరిచాడు. చీకట్లో ఆ నల్లటి శరీరం తనమీద దూకింది. ఏసోబు వణికిపోయాడు. జీవితంలో అందరూ ఆడవాళ్ళూ తనని ఆదరించి, సాకి, ప్రేమించిన వాళ్ళే. కాని దౌర్జన్యాన్ని ఎలా ఎదుర్కోవాలో ఎవరూ చెప్పలేదు. అయినా యితనెందుకు తనమీద పడ్డాడు.

"తమ్ముడూ—ఎవరు నువ్వు? నేనేం తప్పు చేశాను? నా పేరు ఏసోబు" అంటున్నాడు. తన మీద గుద్దుల వర్షం. అతని తోపుకి లారీ మీద పడ్డాడు. ఫుట్‌బోర్డు రేకు నుదుటికి గుచ్చుకుని చీరింది.

"పుల్లీ! పుల్లీ" అని పిచ్చివాడిలాగ అరిచాడు. పుల్లి ఒక్కతికే తను కావాలి. తనని కాపాడాలంటే ఏం చెయ్యాలో పుల్లికి తెలుసు. ఏడ్చాడు. దెబ్బలు భరించరాని వవుతున్నాయి. ఆ నల్లటి శరీరం బలంగా కొడుతోంది. రోడ్డు మీద పడ్డాడు. "పుల్లి" అని గావుకేక పెట్టాడు.

ఆ చీకట్లోనే ఒక్కక్షణం ఏదో మెరిసింది. నల్లటి శరీరం తన మీద కూర్చుంది. తనకేమయినా అయితే పుల్లేమయిపోతుందో! భగవంతుడా! నా పుల్లిని కాపాడు. దానికే కష్టం రాకుండా చూడు. నేనిలా చచ్చిపోయానంటే గుండె పగిలేలాగా ఏడుస్తుంది. దానికి నువ్వే ఓదార్పు కలిగించు. దాన్ని మళ్ళీ మనిషిని చెయ్యి. దాని దుఃఖం నేను భరించలేను. ఏసోబు హృదయం పుల్లిపట్ల బాధతో, ఆర్తితో విడిరక్తం చిమ్మింది. మెల్లగా నమ్మకంగా గుండెల్లోకి కత్తి దిగింది. తనకి జరగబోయే నష్టాన్ని మరిచిపోయి, పుల్లికి జరగబోయే కష్టాన్ని గురించిన ఆలోచన ఏసోబు హృదయాన్ని కత్తికంటే ముందుగానే చీల్చేసింది. "పులల్లీ!" అన్న ఆఖరి పిలుపు. ఆ పిలుపులో నీరసం, భయం, సూచనగా కనపించే మృత్యుభయం. కాలవ అవతలి గట్టున రెండు రోజుల క్రితం ఏసోబుకి కనిపించిన చోటే నిలబడి ఉన్న పుల్లికి వినిపించాయి. ఆమె ప్రశాంతంగా నిట్టూర్చింది.

(యువ, దీపావళి 1980)